

FLORI SUB GHEAȚĂ

M-am dus în priveghi la un mort;
și mortul nu era altcineva,
decât eu.
Am murit într-o iarnă
când totul a înghețat în mine ...
A început să-mi înghețe voința
și-ncet, încet, toate simțurile au cedat,
Gheața mi-a atrofiat orice mușchi
și nu mai puteam mișca;
Acum îmi îngheață ochii ...
Doar ei au mai rămas vii,
Însă acum se sting în negura gheții,
pentru a nu mai vedea mortul
pe care am început
să-l priveghez cum se descompune
într-o iarnă ...
Se ofilea
de nepăsare și durere.

Am chemat bocitoarele,
ca să nu-mi înghețe ochii;
Ele au luat banul,
au bocit,
au cârcotit în fața nebuniei
și au plecat.

A venit o babă
să-mi dezlege mâinile și picioarele
dar baba a vrut să-mi acopere ochii
cu niște monede vechi ...
Babele sunt rele;
Acoperă orice scânteie de viață ...

Mă priveghez pe mine cum dorm ...
Oare cât va mai ține iarna?
Lumânarea e pe terminate
și mi-e teamă
de noapte.
Mi-e somn
și mi-e teamă să nu-mi pierd ochii ...
Am ajuns să priveghez
un mort,
într-o iarnă amară
și neputința
mi-a furat ochii.

Acum aștept,
aștept să izbucnească vulcanul
ce a mocnit sub gheață,
să deschidă drumul stelei,
să deschidă ochii mortului
și să-i dezlege simțurile;
Cei care au scânteie
înfloresc și sub gheață,
topesc totul în jur;
Iar mortul ... își scutură vălul
și aleargă;
Aleargă spre infinit.

VLĂSTARI ÎN IARNĂ

Copacii ard cerniți sub gheață,
Și-agață brațele-n văzduhul mut,
Așteaptă-un fulg din neagra dimineață
Să le deschidă drum spre absolut.

Ieri seară a nins mult peste grădină,
Un ger cumplit a rupt spre zori ninsoarea;
Cu prima rază de lumină
Arborii au scuturat floarea.

Cristale pe omăt alunecau
Din palme răstignite în lumină,
Cu degete văzduhul scrijeleau
Toți arborii din vechea mea grădină.

Cu trunchiul greu și suflet nins
Pomii mocnesc sub stratul de zăpadă;
Când iarna crede c-a învins
Rădăcinile fac vlăstari ca altădată.

ANA-CRISTINA POPESCU

LUT ȘI PIATRĂ

Am luat în pumni lut
și-am început să-l strâng;
Atât de tare lutul
îmi sfârâia în palme
c-a început să ardă
și-o primă cărămidă
a prins contur în mine.

A nins pe cărămidă,
ș-acesta a prins viață
și-a început să crească
pân' ce-a zidit cetatea,
pe rădăcini de stâncă.

Acum a rămas raza
ce arde lut și piatră,
pe litere-n cuvinte,
în iarna-nflăcărată.

ANA-CRISTINA POPESCU

MAGII

- SCENETĂ-

Povestitorul:

Cândva, în luna lui Undrea,
Infinitul a născut o stea;
Semn divin a luminat,
S-a născut al cerurilor Împărat.

Într-un staul, în Betleem,
Ca viață veșnică s-avem,
S-a născut pruncul Iisus,
Fiul Tatălui de Sus.

De la răsărit trei crai
Care au citit al stelei grai,
Minunea au pornit a căuta
Și-n drumul lor pe Irod a întreba:

Magul I:

- Împărate mult lăudat,
Ne iertați că pe-nserat,
Am îndrăznit să vă deranjăm,
O întrebare să vă adresăm!

Magul II:

Călăuziți de-o stea am venit,
Să ne-nchinăm Împăratului mărit;
Care astăzi s-a născut
În acest frumos ținut.

Magul III:

De-aveți știre, v-am ruga
Să ne-ndrumați spre nașterea sa.

Irod:

Împărat mare a cutezat
Să se nască și să fie lăudat?

Știre n-am, dar v-aș ruga,
Pruncul Sfânt de-l veți afla;
Să mă anunțați și pe mine,
Să mă-nchin cum se cuvine.

Povestitorul:

Magii numai ce-au plecat,
Căci steaua drumul iarăși le-a luminat,
Spre Betleem i-a îndrumat
Și-n staul ei au intrat.

Magul I:

Minunea ce-n stele am citit,
În față ne-a răsărit.

Magul II:

Ne-nchinăm Ție, Prunc Sfânt,
Ce te-ai născut pe-acest pământ.

Magul III:

Noi, craii Baltazar, Gașpar și Melchior,
Am venit aici după steaua din nor;
Aur, smirnă și tămâie în dar i-am adus,
Pruncului ce ne-a fost trimis de Sus.

Povestitorul:

Îngerul Domnului crailor s-a arătat
Și-napoi, pe altă cale au plecat,
Fiindcă Irod căuta,
Viața pruncului să ia.